

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4012

Dosar nr.1517/2/2012

Ședința publică de la 28 octombrie 2014

Președinte:	.X.	- Judecător
	.X.	- Judecător
	.X.	- Judecător
	.X.	- Magistrat asistent

*****

S-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr..X. din 30 aprilie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat atât recurenta, prin consilierul juridic Petre: Valentin, cât și intimata-pârâtă Direcția Generală de Administrare a Măritor Contribuabili - Activitatea de Inspecție Fiscală, prin același consilier juridic, și intimata-reclamantă .X. AG, - Sediul Permanent prin avocatul Monica Timofte.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei, arătându-se că recursul este formulat în termenul legal și scutit de la plata taxelor; s-a arătat, de asemenea, că intimata-reclamantă a invocat, prin întâmpinare, excepția tardivității recursului.

Având cuvântul cu privire la acest aspect, reprezentantul intimatei-reclamante a arătat că înțelege să nu mai susțină excepția tardivității recursului, după care Curtea, constatând că nu mai sunt alte cereri de formulat iar pricina se află în stare de judecată, a acordat părților cuvântul cu privire la recurs.

Reprezentantul recurente și al intimatei-pârâte a solicitat admiterea recursului și modificarea sentinței atacate, în parte, în sensul respingerii acțiunii, în integralitate, ca nefondată, pentru motivele prezentate cererea de recurs.

Reprezentantul intimatei-reclamante a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, și menținerea sentinței atacate, ca fiind temeinică și legală, pentru

argumentele prezentate pe larg în întâmpinare; a solicitat acordarea cheltuielilor de judecată.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal sub nr.1517/2/2012, reclamanta .X. AG - Sediul Permanent a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili - Activitatea de inspecție fiscală, pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se dispună anularea parțială a Deciziei nr.332/2011, în ceea ce privește concluziile formulate la punctul 3 din decizie, respectiv modificarea acesteia în sensul stabilirii în sarcina reclamantei a unei obligații de plată în valoare de .X. lei reprezentând obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe profit, în loc de .X. lei, sumă stabilită în mod incorect de organele fiscale.

În consecință, s-a solicitat anularea Deciziei de impunere nr..X./27.12.2010 și a Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 27.12.2010, exonerarea reclamantei de plata sumei de .X. lei reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe profit stabilite suplimentar de organele fiscale și obligarea pârâtei ANAF la suportarea cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentei cauze.

2. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința civilă nr..X./30.04.2013 pronunțată de Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta .X. AG - Sediul Permanent, s-a dispus anularea în parte a Deciziei nr.332/2011 și a Deciziei de impunere .X./27.12.2010, pentru suma de .X. lei reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe profit stabilite suplimentar de organele fiscale, exonerarea reclamantei de plata acestei sume și obligarea pârâtei ANAF la plata sumei de .X. lei cheltuieli de judecată către reclamantă.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut, în esență, următoarele:

În perioada 11.01.2010 – 30.11.2010, reclamanta a fost supusă unei inspecții fiscale având ca obiect verificarea legalității obligațiilor fiscale stabilite de societate reprezentând impozit pe profit în perioada 03.01.2005-31.12.2009 și taxa pe valoarea adăugată în perioada 03.01.2005 – 30.09.2009.

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au emis Raportul de inspecție fiscală nr..X./27.12.2010 și Decizia de impunere nr..X./27.12.2010, contestate de reclamantă, cu privire la următoarele sume de plată: .X. lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, .X. lei TVA respinsă la rambursare, .X. lei majorări de întârziere aferente TVA și .X. lei penalități de întârziere aferente TVA.

Prin Decizia nr.332/2011 emisă de ANAF - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a fost admisă în parte contestația formulată de reclamantă, iar la pct.3 al deciziei, contestat în prezenta cauză, s-a reținut că organele de inspecție fiscală au calculat în sarcina reclamantei accesorii în sumă totală de .X. lei aferentă impozitului pe profit suplimentar pentru perioada 04.05.2005 – 30.11.2010, în temeiul art.115 alin(1), art.120 indice 1 și art.121 alin.(1) din OG nr.92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Din înscrisurile anexate cererii de chemare în judecată, necontestate de către pârâtă, rezultă că pentru anul 2005, conform declarațiilor reclamanta datora un impozit anual în valoare de .X. lei, doar a plătit efectiv mai mult, respectiv, suma de .X. lei.

De asemenea, pentru anul 2006, reclamanta datora, conform declarațiilor după deducerea creditului fiscal în valoare de .X. lei, un impozit pe profit în valoare de .X. lei și a plătit efectiv mai mult, respectiv suma de .X. lei.

În ceea ce privește baza de calcul pentru obligațiile fiscale accesorii, aceasta nu poate fi determinată fără a se lua în calcul plățile efectuate de către reclamanta în contul impozitului pe profit, începând cu anul 2005, cum în mod greșit au reținut organele de inspecție fiscală.

În conformitate cu dispozițiile art.116 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, impozitul pe profit pentru care se datorează majorări și penalități de întârziere pentru fiecare an în parte reprezintă diferența dintre suma impozitului pe profit datorat (stabilit de organele de inspecție fiscală) și suma tuturor plăților efectuate de contribuabil reprezentând plata în contul impozitului pe profit.

În raportul de expertiza contabilă întocmit în cauză se concluzionează că suma stabilită de organele de inspecție fiscală, cu privire la obligația suplimentară de plată reprezentând accesorii aferente impozitului pe profit, prin raportare la declarațiile depuse de reclamantă, este în valoare de .X. lei,

iar diferența determinată de expert pornind de la plățile efective ale reclamantei în contul impozitului pe profit, este în sumă de .X., plățile efectuate de societate fiind mai mari cu .X. lei.

Afirmațiile părâtelor făcute pe parcursul judecății, potrivit cărora sumele plătite de reclamantă suplimentar în contul impozitului pe profit au fost redistribuite pentru a stinge impozitele restante ale societății în momentul plății, nu au fost dovedite.

În concluzie, prima instanță a constatat că obligațiile fiscale accesorii aferente impozitului pe profit suplimentar în sumă de .X. au fost calculate în mod greșit de către organele fiscale și a apreciat că acțiunea promovată de reclamantă este întemeiată, în sensul anulării în parte a Deciziei nr.332/2011 și a Deciziei de impunere nr..X./27.12.2010, pentru suma de .X. lei reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe profit stabilite suplimentar de organele fiscale.

3.Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva sentinței civile nr..X./30.04.2013 pronunțată de Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a declarat recurs, în termen legal, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, susținând că este nelegală, pentru următoarele motive:

Prin hotărârea atacată, instanța de fond, în mod greșit, a admis acțiunea, considerând că societatea nu datorează obligațiile fiscale accesorii în quantum de .X. lei.

Obligațiile fiscale accesorii au fost calculate de către organele de inspecție fiscală în Anexele 23,25 și 27 din Raportul de inspecție fiscală, începând cu ziua imediat următoare termenului de plată și până la data de 30.11.2010, pentru debitul suplimentar reprezentând impozit pe profit stabilit de organul de inspecție fiscală.

Nu s-a demonstrat că plățile suplimentare realizate de reclamantă au reprezentat plăți pentru impozitul pe profit.

Prin obiecțiunile formulate la raportul de expertiză s-a arătat că expertul a calculat obligații fiscale accesorii pentru o sumă mai mică decât cea pe care reclamanta o datora, respectiv, prin expertiză s-au calculat accesorii aferente sumei de .X. lei reprezentând impozit pe profit, în timp ce organele fiscale au stabilit un impozit suplimentar de .X. lei.

Mai mult, expertul este în eroare cu privire la sumele stabilite de plată în sarcina reclamantei, acesta menționând în expertiză faptul că suma de .X. lei reprezintă impozit pe profit (.X. lei) și obligații fiscale accesorii aferente, în condițiile în care suma menționată reprezintă în totalitate accesorii.

Hotărârea pronunțată de instanța de fond se bazează pe o expertiză întocmită eronat, în condițiile în care aceasta se bazează pe documentul

intitulat Fișa sintetică pe plătitor analizată de expert la data de 29.10.2012, când situația era distinctă, iar cea analizată de care organul fiscal și organul de soluționare a contestației s-a întemeiat pe Fișa sintetică pe plătitor editată la data de 14.12.2010.

În consecință, raportul de expertiză contabilă, cât și hotărârea instanței de fond care se bazează exclusiv pe concluziile expertului sunt nelegale.

Chiar dacă reclamanta susține că ar fi plătit în plus sume la bugetul de stat în perioada 2005-2007, față de declarațiile date în ceea ce privește impozitul pe profit, aceste sume au fost utilizate în temeiul art.115 din OG nr.92/2013 pentru stingerea altor obligații de plată la bugetul de stat, cu atât mai mult, în situația în care, prin plățile efectuate nu se menționează natura impozitului achitat.

În concluzie, pentru motivele prezentate, recurenta-pârâtă a solicitat admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței atacate, în sensul respingerii în totalitate a cererii reclamantei, ca nefondată.

În drept, au fost invocate dispozițiile art.299, 304 pct.9, 304¹ și 312 din Codul de procedură civilă.

4. Apărările formulate în cauză

Intimata .X. AG - Sediul Permanent a solicitat, prin întâmpinare, respingerea recursului ca neîntemeiat, menținerea ca temeinică și legală a sentinței civile nr..X./30.04.2013 pronunțată de Curtea de Apel .X. și obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată generate de prezentul litigiu.

Apărările de care intimata s-a prevalat în combaterea recursului au vizat în special, următoarele aspecte:

4.1. Cu înscrisurile anexate cererii de chemare în judecată, reclamanta a dovedit atât sumele efectiv plătite, cât și sumele datorate de aceasta cu titlu de impozit pe profit.

Suma reprezentând impozitul pe profit pentru care se datorează majorări și penalități de întârziere pentru fiecare an în parte (2005, 2006, 2007 și 2008) nu poate reprezenta decât diferența dintre suma impozitului pe profit datorat (stabilit de organele de inspecție fiscală) și suma tuturor plăților efectuate de contribuabil reprezentând plăți în contul impozitului pe profit.

Calcularea greșită a obligațiilor fiscale accesorii de către organele de inspecție fiscală a condus la stabilirea în sarcina reclamantei a unei obligații de plată de .X. lei, în loc de .X. lei, cum ar fi fost corect (deci, cu .X. lei mai mult).

4.2. Recurenta nu a negat efectuarea unor plăți suplimentare de către intimată și nu a dovedit susținerile potrivit cărora, sumele plătite de intimată suplimentar în contul impozitului pe profit ar fi redistribuite pentru a stinge alte datorii ale intimății.

4.3. Expertul desemnat în cauză confirmă că nu au existat sume redistribuite compensate de autoritățile fiscale în cadrul altor datorii ale intimatei.

Baza de calcul pentru obligațiile fiscale accesorii trebuie determinată ca diferență între impozitul pe profit stabilit de organele de control și impozitul pe profit efectiv plătit de societatea reclamantă pentru anul respectiv, aspect ce conduce la stabilirea în sarcina intimatei a unei obligații de plată în valoare de .X. lei reprezentând obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe profit (în loc de .X. lei, sumă stabilită în mod incorect de către organele fiscale).

În concluzie, intimata a apreciat că se impune respingerea recursului ca neîntemeiat și obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată generate de prezentul litigiu.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului declarat în cauză

Examinând sentința recurată, prin prisma criticilor formulate, în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale aplicabile, inclusiv art.304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce vor fi expuse în continuare.

1. Argumente de fapt și de drept relevante

Reclamanta .X. AG, - Sediul Permanent a supus controlului de legalitate, în condițiile art.218 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art.1, art.8 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, Decizia nr.332/2011 emisă de ANAF - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Decizia de impunere nr..X./27.12.2010 și Raportul de inspecție fiscală nr..X./27.12.2010 emise de ANAF - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili , în ceea ce privește obligațiile fiscale accesorii aferente impozitului pe profit pentru anii 2005, 2006, 2007 și 2008.

Soluția primei instanțe, în sensul admiterii acțiunii și anulării în parte a actelor administrativ fiscale contestate, se bazează pe interpretarea corectă atât a probelor cu înscrisuri și expertiză contabilă administrate în cauză, cât și a dispozițiilor legale aplicabile.

Astfel, din interpretarea prevederilor art.116 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că impozitul pe profit pentru care se datorează majorări și penalități de întârziere pentru fiecare an în parte reprezintă diferența dintre impozitul pe profit datorat / stabilit de organele fiscale și plățile efectuate de contribuabil în contul impozitului pe profit.

În raport de aceste norme legale, de sumele datorate de reclamanta cu titlu de impozit pe profit și de sumele efectiv plătite de aceasta în contul impozitului pe profit în perioada de referință astfel cum ele au fost prezentate în anexele la cererea de chemare în judecată, în mod corect prima instanță a

reținut că obligațiile fiscale accesorii au fost determinate eronat de organele fiscale, fiind stabilite la suma de .X. lei, în loc de .X. lei, cu .X. lei mai mult.

Concluziile expertizei contabile efectuate în cauză au fost fundamentate pe analiza normelor legale incidente, dar și a înscrisurilor prezentate de părți, inclusiv cu ocazia efectuării expertizei.

Expertul contabil a precizat faptul că nu au existat sume redistribuite / compensate de autoritățile fiscale în contul altor datorii ale reclamantei, astfel că susținerile autorității pârâte în această privință sunt neîntemeiate.

2. Temeiul legal al soluției instanței de recurs

Pentru considerentele expuse, în temeiul art.312 alin.(1) Cod procedură civilă și art.20 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, Înalta Curte va dispune respingerea recursului declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, ca nefondat.

În temeiul art.274 alin.(1)-(3) Cod procedură civilă, recurenta va fi obligată la plata către intimată a sumei de .X. lei reprezentând cheltuieli de judecată constând în onorariu de avocat, astfel cum acesta a fost redus instanță, în raport de volumul de muncă pe care l-a presupus pregătirea apărării în recurs ținând seama de complexitatea litigiului, de faptul că recursul a fost soluționat la primul termen de judecată, iar problemele de drept dezlegate nu au prezentat un caracter de noutate față de cele examinate în primă instanță.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr..X. din 30 aprilie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Obligă recurenta la plata către intimata-reclamantă .X. AG a sumei de .X. lei, reprezentând cheltuieli de judecată, cu aplicarea art.274 alin.(3) din Codul de procedură civilă.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 28 octombrie 2014

JUDECĂTOR,

.X.

JUDECĂTOR,

.X.

JUDECĂTOR,

.X.

MAGISTRAT ASISTENT,
.X.